

ΤΙ ΕΙΔΕΝ Η ΣΕΛΗΝΗ

Η ΝΥΞ εἶχε προχωρήσει. Ὅπισθεν τοῦ ἐγγύς βουνοῦ ἀνέτει-
λεν ἡ σελήνη καὶ ἤρχιζε τὴν σιωπηλὴν πορείαν της διὰ
μέσου τῶν οὐρανῶν. Ἡ γῆ ἔκοιμάτο· λεπτὴ αὔρα ἔπνεε θροοῦσα
διὰ τῶν δένδρων, ὁ δὲ ψίθυρος τῶν φύλλων τῶν ἤτο ὁ μόνος
ἦχος ὅστις ἐτάραττε τὴν σιωπὴν τῆς ὥρας ἐκείνης.

Τί νὰ εἶνε ἄρά γε τὸ ὑπερύψηλον καὶ σκατὸν ἐκείνο κτίριον,
τὸ ὁποῖον φρουροῦσι ἔνοπλοι στρατιῶται; Ὡς νὰ διενόηθη
καθ' ἑαυτὴν ἡ σελήνη τὴν σκέψιν ταύτην, ἀφῆκεν ἀμέσως
μίαν τῶν ἀκτίνων της νὰ ὀλισθήσῃ μέχρι τῆς γῆς. Στενὰ καὶ
κιγκλιδωτὰ παράθυρα περιέβαλλον τὸ κατηφές καὶ σκοτεινὸν
κτίριον· ἡ ἀκτίς ὑψώθη εἰσδύουσα μέχρις ἐνός ἐξ αὐτῶν καὶ
διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων ἐφωτίσθη εἰς ἀνθρώπινος ὄγκος ἐξη-
πλωμένος ἐπὶ ῥυπαροῦ καὶ ὄζυντος δαπέδου. Ἦτο κατάδικος.
Ἦτο ὡς πτωμα. Ἄλλ' ἔζη μὲ τὴν ἀνάμνησιν καὶ τὸν πόθον
μιᾶς ἐγκαταλελειμμένης γυναικὸς καὶ ἐνός δυστυχημένου
τέκνου. . . . Ἡ λάμψις τῆς ἀκτίνος, ὡς θωπεῖα ἀπαλή, ἀφύπνι-
σεν αὐτὸν ἐκ τοῦ ληθάργου. Ἡθέλησε ὁ δύσμοιρος νὰ ἐγερθῆ,
ἀλλὰ συγχρόνως ἠκούσθη κρότος ἀλύσεων. Ἐν ἄχ! πλήρες πόνου
καὶ ὁ δοῦπος ἀνθρωπίνου σώματος πίπτοντος κατὰ γῆς. . . .

Ἡ ἀκτίς, ἡ ὁποία συνείθισε νὰ κατοπτρίζεται εἰς τὰ ὕδατα
τῆς λίμνης καὶ νὰ θωπεύῃ ἀθώας κεφαλὰς κοιμωμένων παι-
δίων, ὡς νὰ ἐφρικίασε, ἀπεσύρθη. Ὁ κατάδικος ἀπέμεινε πάλιν
εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς τὴν ἀγωνίαν τῶν ἀναμνήσεων καὶ τῆς
ματαιᾶς προσδοκίας.

Ἄμυδρόν τι φῶς τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο μακρόθεν εἴλκυσε, νομί-
ζεις, τὴν προσοχὴν τῆς ἀκτίνος, ἣτις ἐξικνεῖτο ἤδη ἕως ἐκεῖ.
Ἦτο πτωχικὴ καλύβη· εἰς τὸ βάθος αὐτῆς λυχνία ψυχορρα-
γοῦσα ἠγωνίζετο νὰ ῥίψῃ τὰς τελευταίας θλιβεράς της ανα-
λαμπάς. . . . Ἐπὶ ἀχυρίνης στρωμνῆς κατέχειτο μικρὸν παιδίον
καὶ παρὰ τὸ πλευρόν του, ἄφωνος ὡς ἀπολιθωθεῖσα Νιόβη,
ἠγρύπνει, ποία ἄλλη; . . ἡ πτωχὴ του μητέρα. Ἡ λυχνία εἰς
μάτην ἔκαιε ἐμπρὸς εἰς τὸ εἰκόνημα τῆς Παναγίας ὡς δειλὴ
ἐξιλαστήριος δέησις. Ἐσβυνην ὀλονέν, ὁ δὲ τριγμὸς τῆς θνη-
σκούσης φλογός της καὶ ἡ βαρεῖα ἀναπνοὴ τοῦ παιδίου διέχο-
πτον πενθίμως τὴν ἀπαίσίαν σιωπὴν τῆς νυκτός. Ἦσαν ὁ

τελευταῖος ὀβολὸς τῆς χήρας αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι βανίδες τοῦ ἐλαίου, τὰς ὁποίας ἡ πτωχὴ μήτηρ προσέφερεν εἰς τὴν εὐσπλαγχνον Μητέρα τοῦ Χριστοῦ χάριν τοῦ τέκνου τῆς! Ἡ ἀναπνοὴ τοῦ παιδίου ἐγένετο βαρυτέρα· ἡ γυνὴ ἐσηκώθη καὶ κλίνουσα τὸ γόνυ πρὸ τῆς Παρθένου ἀπηύθυνε μίαν ὑστάτην προσευχὴν. Αἶφνης ἡ λυχνία ἀνέδωκε ζωηροτέραν φλόγα, τὸ δωμάτιον ὅλον ἀνέλαμψε διὰ μιᾶς, τριγμὸς ἄγριος ἠκούσθη, ἡ φλόξ ἔταλαντεύθη ὀλίγον καὶ ἔπειτα ἔσβυσεν.

— Μητέρα μου! ἠκούσθη πνιγομένη ἡ φωνὴ τοῦ παιδίου.

— Παναγία μου! ἀνέκραξεν ἡ δύστηνος μητέρα καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ τέκνον τῆς.

Ἦτο ἀργά!

Ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς πενιχρᾶς καλύβης ἐπέταξε μία ἀθῶα ψυχὴ, ὡς νὰ τὴν παρέλαβε φεύγουσα ἡ ἀκτὶς τῆς σελήνης καὶ τὴν ὠδήγει ὑψηλά, ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τοὺς οὐρανοὺς . . .

Ἀθῆναι, Ἰούλιος τοῦ 1005.

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

Συζυγικαὶ συγκινήσεις.

*Ἐξῶθι ἀπαστραπτοῦσης βιτρίνας ἀδαμαντοπωλείου:

Ἡ σύζυγος.— Γιὰ κύτταξε ἐδῶ, Παντελῆ, τί ἔξοχο μπριλλάντι! . . .

Ἄσφ τὸ βλέπω, τόσφ μοῦ θαμπώνει τὰ μάτια . . .

Ὁ σύζυγος.— Γιὰ ἔλα, πᾶμε νὰ φύγουμε, μὴν τύχη, ἀγάπη μου, καὶ μοῦ πάθης τίποτε . . .